

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 66.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366677344/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ne Philosophie havde Arnold ofte udleet tilforn; men nu syntes det ham dog ønskeligt, at kunne redde dens Ære og holde al Ængstelse borte med dens solide Skjold. Han søgte derfor nu ogsaa at indprente sig disse Lærdomme som Troesartikler. Idetsamme hørte han en klægende Stemme, som af en Døende, røg ved sig – »Det er Rotter» – sagde han høit til sig selv, og gik videre. Nu saae han en Skikkelse, ligesom det Syn, han havde seet sidste Nat, bevæge sig langsomt foran ham i den lange mørke Gang, og ikke paa sædvanlig Menneskeviis, men svævende som en Skygge. »Det er en Tyv eller en forklædt Elsker – sagde han nu – dog hvad kan her være at stjæle? og hvem kan her være at elske paa et øde Fjeldslot, hos en gammel forrykt Fangefoged, der lever som et Dyr i sin Hule? det er altsaa et Billede, min egen Phantase foregjogler mig; nu vel! som saadant vil jeg da behandle det, og hvis det er mit eget Aandsfoster, behøver jeg ingen Complimenter at gøre. »Støp, min Son! – raabte han nu – eller hvad det er, du hedder, du Skabning af min ophidsede Indbildningskraft, som spadserer der foran mig i min brune Frakke! hav den Godhed at sige mig hvem du egentlig er?» Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om til ham, og han saae nu atter sit eget Aasyn, som i et Speil. »Om Forladelse, min Herre! – sagde han nu lidt forvirret og bukkede – De skulde dog aldrig være en vis *Candidatus Philosophæ* Hr. Arnold, som jeg hidindtil i min Uskyldighed har holdt for mig selv?» –

»Din Tvillingbroder var jeg» – svarede Skikkelsen og forsvandt. »Nei nu bliver det alt for galt – sagde Arnold – tør et lumpent Fantasi-billede, som jeg selv har skabt, et uselt Skyggeværk uden Kjød og Blod, saa fripostig fordriste sig til at paastaae, han er i Familie med mig, det maatte jeg dog selv vide bedre. Men Gud give, det var min Fætter eller endogsaa min Tvillingbroder – vedblev han noget angstelig – saa var det dog ikke mig selv – og en Tvillingbroder har jeg dog virkelig havt engang, det har jeg selv engang hørt af min Amme; men dermed er jeg lige klog, og veed ligesaa lidt hvem han er, som hvem jeg er.» Nu var han ved Enden af Gangen og stødte paa en Dør, som ikke var lukket i Laas; han aabnede den og traadte ind i en stor lys Sal, hvor der paa Vægene hang en lang Række Billeder af fyrsteleilighede Personer. Det var lutter kronede Hoveder og næsten Alle havde de deres Dronninger ved Siden; Somme havde endogsaa flere. Den, som var yderst i Rækken, hang mellem to delige Qvinder, hvoraf kun den paa høire Side bar en Krone, men den paa venstre Side hav-

de to smaa Drengsbørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at vilde tilhyle Bornene for Dronningens Øine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Maleriet en dunkel Skikkelse, med en Døik i den ene Haand og en Maske i den anden, og paa Masken syntes han med Forundring at gjenkende den skønne Cordulas Ansigt. – Hvorledes, tænkte han, horer dette Billedgallerie maaskee med til mit Eventyr? – Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skønne Cordulas Billede; men med et Slør for Ansigtet, hvorigennem han dog tydelig kunde gjenkende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilsløret Billede; men hvori han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Aasyn. Idesamme sprang Døren op og Floristan traadte ind. »Følg med mig – sagde Pagen – og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Øieblik er hun her og vil blænde dig med den fortryllende Maske. Forlang ikke at vide meer, men følg mig!»

»Ei, ei, Hr Tusindkunstner – sagde Arnold – skal jeg træffe Dem her; jeg forstaaer ikke ret Meget af hvad De siger mig der, og endnu mindre af Alt, hvad der er hændet mig siden jeg førstegang havde den Fornøielse at see Dem; imidlertid skal De have Tak, hvis De vil hjælpe mig ud af dette Vilderede. Men Billedsalen her kan jeg ikke forlade saa hastig. Den skønne Grevindes Billede der, maa jeg see noget længer paa; det skal vel være mig selv, som hænger der ved hendes Side? eller er det maaskee min Hr Fætter eller Tvillingbroder, vil jeg sige – mig synes han har en Krone paa Hovedet; det er godt, den Karl er halv usynlig, saae jeg ham rigtig igjen, blev jeg nok reent forrykt. Det er eilers et underligt Indfald, Hr Page, at male Folk med Slør paa, det giver dem noget skyggeagtigt og spøgelsesmassigt, som ordentlig gjør En ængstelig, og hvorfor skal den skønne Cordulas Aasyn være mig tilhyllet? vel veed jeg, hun er en hemmelighedsfuld Sphinx, men jeg elsker hende dog usigelig ...»

»Saa see hende da ganske og følg mig saa strax! – sagde Floristan mens han rakte Haanden i Veiret og ligesom drog Sløret tilside. Den skønne Cordula smilede nu i sin Skønhedsglæde til den henrykte Arnold, som lidt i sin Glæde dog ikke kunde andet end forundre sig over, at et malet Slør lod sig ligesaa let drage tilside som et virkeligt.

»Kom nu! – afbrød Floristan ham – her er intet Øieblik at spille.»